

BUITENAARDS FILMAVONDJE

Aardjaar 2041

Lunaire dag 216

Bedtijd

Als ik niet zo stom was geweest om een alien naar *Star Wars* te laten kijken, was ik nooit verzeild geraakt in een gevecht met Patton Sjoberg, in de ruimte-wc.

Maar ja, bevriend zijn met een alien leverde nou eenmaal een hoop problemen op. Het was veel ingewikkelder dan ik had gedacht.

Ten eerste moest ik continu van alles aan haar uitleggen. Elk detail van mijn leven was vreemd en ongebruikelijk voor Zan Perfonic. Bij alles wat ik deed, wilde ze weten waarom. Maar blijkbaar hebben wij mensen de helft van de tijd helemaal geen goede reden voor wat we doen.

Bijvoorbeeld 'gezondheid' zeggen als iemand niest.

Zan hoorde me dat een keer zeggen en vroeg me waarom dat was.

Ik dacht even na en bekende toen: 'Ik heb eigenlijk geen idee. Dat zeggen mensen nou eenmaal. Uit beleefdheid.'

'Zoals wanneer je een servet gebruikt om voedselresten van je gezicht te vegen?'

'Ja, zoiets.'

'En wat betekent "gezondheid"?''

'Eh... dat je iemand toewenst dat hij gezond blijft. Denk ik.'

'Dus als een mens onvrijwillig snot uit zijn neus sproeit, zeg je dat je hoopt dat hij gezond blijft?'

'Eh... ja.'

'Zeg je dat dan ook bij andere onvrijwillige handelingen? Als iemand een boer laat, bijvoorbeeld?'

'Nee.'

'Of een scheet?'

'Dan zeker niet.'

'Waarom niet?'

'Omdat het onbeleefd is om een scheet te laten, denk ik.'

'Maar mensen vinden het ook heel grappig.'

'Niet iedereen.'

'Je zusje lijkt het nogal grappig te vinden.'

'Ja, maar die is zes.'

'Je vader vindt het ook grappig. En hij is geen zes.'

'Goed punt.'

'Dus waarom vinden sommige mensen het onvrijwillig uitstoten van stinkende gassen uit hun rectum grappig, terwijl andere mensen het onbeleefd vinden?'

'Dat weet ik niet.'

'Heeft dat met het geluid te maken, denk je?'

Zo ging het dan nog een minuut of twintig door, met vragen

over scheetkussens en het flauwe grapje ‘trek eens aan mijn vinger’, totdat ik er mentaal helemaal doorheen zat. Daarom had ik er een gewoonte van gemaakt om Zan zo vaak mogelijk films te laten zien, en dat maakte mijn leven een stuk makkelijker. Aan de hand van die films kon ik haar van alles uitleggen, van dinosaurussen en de Tweede Wereldoorlog tot professionele sport.

Ik weet dat het klinkt alsof ik geschift ben, als ik vertel dat ik met een alien praat. Dat ik dan net zo’n mafketel lijk die over straat schuifelt en allerlei wartaal uitslaat, met een aluminium hoedje op tegen enge straling.

Maar ik ben niet gek. Ik heet Dashiell Gibson en ik ben een doodnormale jongen van twaalf die toevallig op de maan woont. Misschien heb je wel eens van me gehoord. Wij hierboven zijn namelijk nogal beroemd, omdat wij de eerste mensen zijn die op een buitenaardse plek wonen. Er wordt op aarde zoveel over ons gepubliceerd dat je misschien denkt dat je alles van ons weet.

Maar dat is dus niet zo. Je weet alleen wat je van de overheid mag weten. En een hoop daarvan is gelogen. Dat Maanbasis Alfa een fantastische, ongelooflijke plek is? Dat we hierboven allemaal dikke vrienden zijn en ons geweldig vermaken? Eén grote hoop stinkende leugens.

En dan zijn er nog de dingen die we liever voor ons houden. Bijvoorbeeld gesprekken met aliens van planeet Bosco.

Zans planeet had eigenlijk een andere naam, maar die kon ik niet uitspreken. Als Zan de naam in haar eigen taal zei, klonk ze als een dolfijn die zich had volgezogen met helium: de toon was zo hoog en schrill dat het pijn deed aan mijn oren. Dus hielden we het maar op Bosco.

Niemand in MBA wist dat ik contact had met Zan. Ik was de enige die haar kon zien. En haar kon horen. En met haar kon praten.

Daar was een heel goede reden voor: Zan was er namelijk niet echt. Haar soort was nog niet in staat tot interstellair reizen. (Niet dat wij mensen dat ook maar in de verste verte *wel* kunnen.) Maar Zans soort had er iets op gevonden: ze konden zichzelf naar een andere plek *denken*.

Ik had geen idee hoe het werkte. Zan had vaak geprobeerd het uit te leggen, en elke keer voelde ik me erg dom, omdat ik er niets van snapte. Maar goed, vergeleken met Zan zou zelfs Albert Einstein dom zijn geweest.

Hoe dan ook, ik zag Zan niet echt met mijn ogen. Ze maakte direct contact met mijn geest en nam dan een plek in mijn gedachten in. Het beeld dat ze daar van zichzelf projecteerde was niet eens de echte Zan, maar de Zan die zij me wilde tonen: een mooie vrouw van dertig met donker haar en verbijsterend blauwe ogen. Ik had geen idee hoe ze er werkelijk uitzag, want dat had ze me nog nooit laten zien.

Met Zan communiceren was op zich niet eens zo moeilijk. Ze had onze taal geleerd en sprak die beter dan de meeste mensen die ik kende. Het moeilijke was dat ze onze vriendschap per se geheim wilde houden. Overigens had ze daar wel een heel goede reden voor.

Zan had al eerder vriendschap gesloten met een mens, namelijk dr. Ronald Holtz, de arts van Maanbasis Alfa. Dr. Holtz was van plan geweest om Zans bestaan aan de hele mensheid te onthullen, maar hij had de kans niet eens gekregen. Want de tweede persoon die Zans bestaan ontdekte, was Art Grisan, een

totaal geflippte megaparanoïde spion van het leger die vond dat de mensheid nog niet toe was aan een kennismaking met buitenaardse beschavingen. Dus vermoordde Art dr. Holtz om geheim te houden dat we niet alleen zijn in het heelal, maar hij deed alsof het een ongeluk was geweest. Daar was ik samen met Zan achtergekomen, en nu was Art teruggestuurd naar de aarde om daar terecht te staan voor moord.

Dus had Zan niet zo'n haast meer om haar bestaan bekend te maken. Logisch. Eerlijk gezegd was ik verbaasd dat ze de mensheid nog een kans wilde geven en met me wilde praten. En ik moet zeggen, het was een enorme kick.

Alleen was het dus niet zo makkelijk.

Misschien was het minder lastig geweest als ik nog op aarde had gewoond. Daar had ik, als ik me wilde afzonderen met Zan, gewoon op mijn kamer kunnen gaan zitten met de deur op slot. Maar hier op de maan heb ik geen eigen kamer. Ik deel een klein eenkamerappartement met mijn ouders en mijn zusje Violet, en mijn 'slaapkamer' is een soort nis in de muur. Op aarde kon ik een blokje om gaan. Op de maan is dat onmogelijk. Ik mag namelijk niet naar buiten, omdat ik daar dood zou kunnen gaan. Op aarde waren er talloze plekken waar ik in mijn eentje heen kon. Op de maan kan ik nergens heen. Ik heb geen enkele privacy. De helft van de basis is voor mij verboden terrein, overal hangen bewakingscamera's en zelfs de wc's zijn gemeenschappelijk.

Het kwam erop neer dat ik alleen 's avonds laat met Zan kon praten, als iedereen naar bed was.

Toen ik haar *Star Wars* liet zien was het dus al vrij laat. Mama en papa hadden Violet in bed gestopt en speelden een potje

schaak in onze kamer. Ook de andere Moonies leken zich allemaal klaar te maken voor de nacht. Deze keer probeerde ik Zan trouwens niet speciaal iets duidelijk te maken met de film die ik haar liet zien. Ik had het gewoon zo vaak over *Star Wars* gehad dat ze hem per se wilde kijken.

Het was moeilijk om over het leven in de ruimte te praten zonder over *Star Wars* te beginnen. Of *Star Trek*. Of welke ruimtevaartfilm dan ook. Omdat ruimtevaart altijd zo cool leek in die films, wat het in werkelijkheid dus helemaal niet is. In zo'n film zie je nooit iemand die moeite heeft om te lopen bij lage zwaartekracht, die afgrijselijk gerehydrateerd ruimtevoedsel moet eten of die zijn drol eruit moet zuigen op een ruimtewc. Nee, in die films was de zwaartekracht overal precies hetzelfde, was het eten heerlijk en ging er nooit iemand naar de wc. Zonder het te beseffen had ik *Star Wars* heel vaak genoemd, en uiteindelijk had Zan gezegd: 'Ga je me die film nog een keer laten zien, of hoe zit dat?' Dus deed ik dat. Ik nam haar mee naar de recreatiezaal en liet haar *Star Wars: A New Hope* zien op de SlimScreen.

Ze vond hem hilarisch.

De hele film zat ze hysterisch te lachen. En lachen, dat was iets wat bij onze bijzondere vorm van communicatie niet helemaal goed overkwam. Zan en haar soortgenoten hadden wel degelijk gevoel voor humor, wat op zich fijn was, maar dat uitten ze niet door gewoon te lachen. Zoals mensen. Nee, ze stootte een bizar, gierend geluid uit, zo schel dat mijn trommelvliezen bijna knapten. En door al dat 'gelach' raakte Zan soms de controle kwijt over het beeld dat ze in mijn gedachten projecteerde en dan zwollen haar ogen op als opblaasballen. Het was, kort-

om, nogal verontrustend. Toen we ongeveer halverwege de film waren, zette ik hem stil en zei ik tegen haar: ‘Het is geen komedie, hoor.’

Zan stopte met gieren, waardoor haar oogbollen weer tot een normaal formaat krompen, en zei: ‘O nee?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Het is een sciencefiction-avonturenfilm.’

‘Maar al die ruimteschepen en wapens zijn volslagen belachelijk. Neem nou die lasergeweren. Als ze met lasers op elkaar schieten, zie je die stralen eerst door de ruimte gaan. Maar in het echt beweegt licht zo snel dat het schot onmiddellijk het doelwit zou raken.’

‘Eh... dat klopt,’ gaf ik toe, hoewel dit nooit eerder bij me was opgekomen. ‘Maar...’

‘En dat ruimteschip gaat telkens over op warp-snelheid, wat nog sneller is dan lichtsnelheid, en dat is gewoon onmogelijk.’

‘Luister, dat jullie nog niet weten hoe dat moet, wil niet zeggen dat het niet kan.’

‘Oké, maar als het eenmaal kan, dan zeker niet met zo’n achterlijk ruimteschip als in die film. Die dingen hebben allemaal net zulke primitieve verbrandingsmotoren als jullie raketten. Daarmee komen ze nauwelijks los van hun planeet, laat staan dat ze binnen een paar seconden tientallen lichtjaren kunnen afleggen.’

‘Oké, dat is wel zo...’

‘En die ruimtewezens zijn echt absurd. Ze lijken allemaal op mensen, met twee armen en twee benen, terwijl een lichaam op duizenden andere manieren kan worden gevormd.’

‘O ja?’

‘Zeker weten. Kijk maar naar je eigen planeet. Er zijn mil-

jarden soorten insecten en er is maar één soort mensen. En toch is er niet één wezen in die films dat de bouw van een insect heeft.’

‘Dus je zou *Star Wars* minder grappig vinden als Chewbacca eruitzag als een gigantische kakkerlak?’

‘Het zou in elk geval realistischer zijn. De kans dat Wookiees qua bouw zo veel lijken op jullie eigen soort is ongeveer nul. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat Luke Skystalker, prinses Leo en Ham Bolo eruitzien als gewone mensen, hoewel ze in een sterrenstelsel heel ver hiervandaan leven.’

‘Zo heten ze niet...’

‘Je begrijpt wel wat ik bedoel. Geloof me nou maar, die hele film is zo op aardse dingen gebaseerd dat het gewoon belachelijk is. En van de techniek klopt ook niets.’

Ik zette het scherm uit. ‘Dit was duidelijk geen goed idee.’

‘Jawel!’ riep Zan. ‘Ik vond het geweldig! Ik heb in geen tijden zo gelachen.’ Ze giechelde alweer bij de herinnering, en haar oogbollen zwollen weer angstaanjagend op.

‘Zie *jij* er soms uit als een gigantische kakkerlak?’ vroeg ik wantrouwig.

Ze stopte meteen met lachen. Haar ogen kregen weer hun normale formaat. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Omdat ik helemaal niets van je weet,’ antwoordde ik. ‘We praten altijd over mij en de aarde en de mensen, maar nooit over jou. Ik weet niet eens hoe je er in het echt uitziet.’

‘Ik denk niet dat je er al aan toe bent om me te zien zoals ik werkelijk ben. Het is beter als ik voorlopig alleen in menselijke vorm verschijn.’

‘Waarom?’

‘Omdat het veel makkelijker is om te communiceren met iets wat op jou lijkt dan met iets wat er vreemd uitziet.’

‘Dat weet je toch niet?’

‘Het lijkt me logisch om dat aan te nemen.’

‘Nu klink je net als Mr. Spock.’

‘Wie?’

‘Laat maar.’ Als Zan de Wookiees er al te menselijk uit vond zien, zou ze helemaal flippen van de Vulcans.

‘Ik voel dat je gefrustreerd bent,’ merkte Zan op.

‘Klopt.’ Het had geen zin om het te ontkennen. Doordat ze in mijn hoofd zat, kon ze mijn emoties net zo goed voelen als ikzelf. Soms zelfs beter.

‘Waarom?’

‘Toen je me vroeg of ik je menselijke contactpersoon wilde zijn, zei je dat het heel belangrijk was,’ begon ik. ‘Belangrijker dan ik ooit zou kunnen begrijpen. Maar je hebt me nog niet verteld waarom. Je hebt me nog helemaal niets verteld. Niet over jou, of over je familie of je planeet. Terwijl ik jou een heleboel heb verteld. Ik heb al je vragen beantwoord, en dat waren er een stuk of tien miljoen.’

‘Dashiell, toen we met deze gesprekken begonnen, heb ik je gewaarschuwd dat het niet makkelijk zou zijn...’

‘Dus je kunt me niet vertellen waar we mee bezig zijn? Of waarom ons contact zo belangrijk is?’

‘Vind je het dan niet belangrijk dat mensen en ruimtewezens nu voor het eerst contact hebben?’

‘Natuurlijk. Maar er zit meer achter, toch? Wat is er zo belangrijk aan dat ik het onmogelijk kan begrijpen?’

‘Als ik je dat zou vertellen, zou je het niet begrijpen.’

‘Zie je nou?’ snauwde ik. ‘Door dat soort antwoorden raak ik zo gefrustreerd! Kun je het niet op zijn minst *proberen* uit te leggen?’

‘Daar ben ik niet toe bevoegd.’

‘Verkeert de aarde in gevaar of zo?’ vroeg ik.

Zan gaf geen antwoord. Maar er was iets veranderd in haar. Ik wist niet precies wat. Het was net of haar beeld heel even vervormde. Ik kreeg het idee dat ik haar had overvallen met mijn vraag.

‘Het klopt, hè?’ drong ik aan. ‘De aarde verkeert echt in gevaar.’

‘Nee,’ zei Zan. ‘Zo erg is het niet.’

‘Je liegt.’

‘Nee,’ herhaalde ze, maar ik had sterk de indruk dat ze wel degelijk loog. Of dat ze op zijn minst iets verzwegen.

‘Wat is er nou eigenlijk aan de hand?’ wilde ik weten.

Voordat Zan kon antwoorden, klonken er stemmen op de gang, vlak bij de recreatiezaal. Er kwamen mensen onze kant op.

Pas toen beseftte ik dat ik in al mijn frustratie was vergeten dat ik niet hardop met Zan kon praten.

Ik probeerde altijd om onze gesprekken in mijn hoofd te voeren, maar dat vroeg om flinke concentratie. Als Zan aan me verscheen, voelde het namelijk niet alsof ze alleen maar een beeld was dat in mijn geest werd geprojecteerd. Ze leek net zo echt als alle anderen in MBA. En in de twaalf jaar van mijn bestaan had ik geleerd dat je je mond gebruikt als je met iemand praat, en niet alleen je brein. Het was moeilijk om die gewoonte af te leren. Vaak dacht ik dat ik me stilhield, om halverwege een zin te beseffen dat ik hardop sprak.

Zans ogen schoten naar de deur. 'Daar kunnen we nu niet over praten. Ik moet gaan.'

'Nee,' zei ik. 'Wacht...'

'Het spijt me,' zei ze, en weg was ze.

Een seconde later stormden Patton en Lily Sjoberg naar binnen. Patton en Lily waren de ergste pestkoppen van Maanbasis Alfa. Ze waren een tweeling van zestien jaar, en op dat moment heel erg kwaad en duidelijk op zoek naar problemen.

Maar ze vonden mij.